

Évközi 27. Vasárnap C

*Hiszen Isten nem a csüggedtség,
hanem az erő, a szeretet és a józanság
lelkét adta nekünk. (2 Tim 1,7)*

Olvasmány

Habakuk 1,2-3; 2,2-4

Meddig kell még, Uram, segítségért folyamodnom anélkül, hogy meghallgatnál? Hozzád kiáltanom: "Erőszak!" anélkül, hogy megszabadítanál?

Miért feded fel előttem a gonoszágot, és mutatod meg a nyomorúságot? Csupa fosztogatást, csupa rablást látok magam előtt; a vádaskodás és civakodás egyre fokozódik.

Az Úr is megszólalt, és ezt mondta: "Írd le a látomást, véd fel táblára, hogy könnyen olvasható legyen.

Mert ez a látomás a maga idejében beteljesedik és nem hiúsul meg; ha késik, csak várj, biztosan bekövetkezik, tévedhetetlenül.

Akinek nem igaz a lelke, az elbukik, de az igaz élni fog hűségéért."

Szentlecke

2 Timóteushoz 1,6-8.13-14

Szeretett Fiam! Figyelmeztetek, éleszd fel magadban Isten kegyelmét, amely kézföltételem folytán benned él. Hiszen Isten nem a csüggedtség, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét adta nekünk. Ne szégyellj hát tanúságot tenni Urunk mellett, sem mellettem, aki érte fogoly vagyok. Ehelyett vállald az evangéliumért a szenvedéseket velem együtt, bízva az Isten erejében. Eszményed az az egészséges tanítás legyen, amelyet Krisztus Jézus hitében és szeretetében tőlem hallottál. Órizd meg a rád bízott kincset a Szentlélek erejével, aki bennünk lakik.

Evangélium

Lukács 17,5-10

Abban az időben: Az apostolok kérték az Urat: "Növeld bennünk a hitet." Az Úr így válaszolt: "Ha csak akkora hitetek lesz is, mint a mustármag, s azt mondjátok ennek a szederfának: Szakadj ki tövestől és verj gyökeret a tengerben, engedelmeskedik nektek.

Melyiktek mondja béresének vagy bojtárjának, amikor a mezőről hazajön: 'Gyere ide tüstént és ülj asztalhoz.' Nem ezt mondja-e inkább: 'Készíts nehem vacsorát, övezd fel magadat és szolgálj ki, amíg eszem és iszom! Aztán majd ehetsz és ihatsz te is?' S talán megköszöni a szolgának, hogy teljesítette parancsait?

Így ti is, amikor megteszitek, amit parancsoltak nektek, mondjátok: haszontalan szolgák vagyunk, hiszen csak kötelességünket teljesítettük."

Elmélkedés

"Most, hogy a harmadik világháború kitörhet, egyik napról a másikra, most, hogy földünk oly nyomorult tömeg lett, gyakran elfog a kísértés, hogy feladjam a reményt e gondolatok mellett: a nyomor sosem ér véget, az ember előtt nem lebeg magasabb cél, hanem csak kicsiny, részleges célokért küzd. Csak egészen kis pontokon található beható változások, de az embernek nincs célja, nincs semmi, ami érdekelné, csak káosz található." Így írja le a világhelyzetet a hetvenöt éves filozófus, Jean Paul Sartre. Mit lehetne szembeállítani vele? A kis reménysugarak nem tudják elpalástolni, hogy a világ és az emberiség sötét jövővel néz szembe, olyan jövővel, amely kevésbé tűnik rózsaszínűnek és szeretetre méltónak. Az emberiség már régóta sok területen átlépte az örültség határát. Ebbe a káoszba mindegyikünk belekeveredett.

Hasonló szerencsétlen helyzetben vívódik már Habakuk próféta (1. olvasmány) a szenvedéstől sújtott világ, Isten érthetetlen vezetése miatt. Hogy nézheti Isten tétlenül, amint az embereket kiszipolyozzák, erőszak, elnyomás és viszály uralkodik? E vívódások mögött a legmélyebb kérdés áll, hogy Isten valóban az igazságtalanul bántottak, a megkínzottak és elnyomottak pártján áll? Ebben a helyzetben Isten a prófétákra utal – csakúgy, mint ma nekünk – a hitre, arra a hitre, amelyből az igazak életet nyernek, míg a igaztalanok és zsarnokok elvetettnek. De az időpont, amelyben a megváltásnak történnie kell, nyitva marad. Így Sartre szavaival szembeállíthatjuk egy régi zsidó reggeli imádság szavait: "hiszek feltétlen hittel a Messiás-i jövőben, és még ha késlekedik is, minden nap várom eljövételét". A hitet kifejező zsidó szó dinamizmust jelent, amely minden életet megjelöl; amely mindig újból megjelenik tevékeny szeretet, hűség és figyelmesség formájában a kínok, üldözések, katasztrófák ... közepette. Ez egy hívő közösség látomása az Istenben beteljesedő teremtésről, amelyből él és reményt merít. De mindig újra fáradoznunk kell ezért a hitért. Világosan kifejeződik ez a tanítványok kérésében: "erősítsd meg a hitünket". És Jézus bátorít minket erőfeszítéseinkben. Nem kell óriásnak lennie hitünknek, ha fáradozunk érte; sőt a leggyengébb (oly kicsiny, mint egy mustármag) is hatalmas erővel bír (tönkre tudja tenni a majomkenyérfa gyökerét, melynek ereje közmondásos). Ránk is érvényes hát: aki bízik Istenben és hűséges Hozzá, azt nem fogja hagyni elveszni. Ezért minden látható józanság ellenére megerősítjük egymást ebben a hitben és reménnyel telve hozzájárulunk a béke és termékenység országának megvalósulásához.